

Imaórák

45.

Virrasszatok és imádkozzatok!

2024. nagycsütörtök

...Akkor, csütörtökön
a szelíd olajfák
karcsú ágaikat
lankadtan lehajtják,
mert a Gecsemane-
kertben gyötrelemmel
vért verejtékezett
egy magános ember,
vére szétfolyott a
fekete rögökön,
akkor csütörtökön...

Kunszery Gyula: Húsvéti fák

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

20 éves az imasorozatunk. Idei virrasztásunk immár a 21-dik ebben a „műfajban”. Nagycsütörtök nem az ünneplés ideje, de az a mintegy 250 alkalom, amikor ebben a formában együtt vagyunk Jézus nevében, mégiscsak megállásra, hálaadásra késztet bennünket. Ezt a májusi imaóránkban meg is tesszük.

A nagycsütörtök történései Isten-kapcsolatunk sok részletére ráirányítják figyelmünket. Egyet emelek ki bevezetőmben: a **magány**, az elhagyatottság érzés.

Először is: az **Ember Jézus** magánya e kritikus órán. A tanítványok még nem értik, mi is történik körülöttük, képtelenek együtt érző jelenlétre.

Másodszor: emberi magányunk testvéreink/mieink között. Hiába éljük meg a közösséget, a végső dolgokban csak magunkat vihetjük a „szűk kapuhoz”. Istennel magam, személyesen kell, hogy találkozzak, még ha a közösségem/enyéim szeretete mindvégig elkísér is.

Jézus magánya a vérrel verejtékezés óráján óhatatlanul eszünkbe juttatja a mi szembesülésünket földi életünk végességével. Ezt a kaput senki sem kerülheti el – Mesterünk is ezen keresztül jut el az Atyához, a feltámadás dicsőségébe. Menjünk bátran és bizalommal utána!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben.

2024. nagycsütörtök

Buzgó szívvel ünnepeljük Üdvözítőnk kínjait!

Virrasztás nagycsütörtökön – 2024. március

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

A mai szentmisében ünnepeltük az Oltáriszentség alapítását. Ezzel indul a szent három nap.

Az apostolok Jézussal – éves szokás, zsidó hagyományok szerinti ünnepre készülődnek, az Egyiptomból való szabadulásra emlékeznek. Bár látják a Jézus körül gyülekező viharfelhőket, és az utóbbi időben – most az utolsó vacsorán is – számukra érthetetlen, felfoghatatlan, furcsa dolgokat mondott, nem tudják, mi van készülöben. És most, hogy a vacsora után kimennek a Getszemáni kertbe, Jézus azt kéri tőlük, hogy virrasszanak és imádkozzanak vele – elközlelő halála előtt. Hát megpróbálják, de mivel nem fogták fel Jézus szavainak a valódi értelmét, nem sikerül ez az együtt érző jelenlét.

Jelképesen most mi lépünk az apostolok helyébe, és együtt érző szeretettel virrasszunk mi egy órát halálosan gyötrődő Mesterünkkel. Énekeljünk:

Bűnbánóknak menedéke, trónusodhoz eljövünk. Ah, mert máshol nincs üdv s béke, Jézus, irgalmazz nekünk.

Szenvedésed drága árán váltottad meg életünk. Ó, ne hagyj el minket árván, Jézus kegyelmezz nekünk.

Először foglaljuk össze a nagyhét történéseit, mi is történt Jézussal:

Kunszery Gyula: Húsvéti fák

Azon a vasárnap
ujjongtak a pálmák,
mert a megváltásnak
messiási álmát
valósulva látta
Jeruzsálem népe;
jött Jézus... lepleket
dobtak le elébe,
s lengettek fölötte
büszke pálmaágot,
azon a vasárnap.

Akkor, csütörtökön
a szelíd olajfák
karsú ágait
lankadtan lehajjták,
mert a Gecsemane-
kertben gyötrelemmel
vért verejtékezett
egy magános ember,
vére szétfolyott a
fekete rögökön,
akkor csütörtökön

Azon a pénteken
szomorú szél susog,
búsan hajladoztak
bánatos cédrusok,
mert fõnn a Golgotán
cédrusfából ácsolt
keresztben függött egy
véresre korbácsolt,
meggyõtört, megkínzott
kihült, sápadt tetem,
azon a pénteken.

S a másik vasárnap
úgy pirkadat tájba'
kivirult a világ
valamennyi fája,
északi fenyõktõl
délszaki pálmáig
mind üdén kizöldell,
lombot hajt, virágzik,
mert halottaiból
Jézus ím feltámadt
ezen a vasárnap!

Tekintsünk vissza most virágvasárnapra, amikor a csodaváró nép lelkesedett Érte.

Rozványi Dávid: A puszták éneke - Egy trendi Megváltó **Virágvasárnapon**

Ugye
milyen könnyű Jézust
követni Virágvasárnapon?
A tömeg ünnepel,
örjõngve ruhákat terít,
pálmaágakat lenget.
Jézus még sosem volt ily népszerű,
mindenki csak Róla beszél,
Róla szól minden hír,
mindenki boldogan adná érte életét.

Ugye milyen könnyű követni
egy ilyen trendi Megváltót,
egy Szent celebet?
Akié e percben az egész világ,
akinek egy szavára felkelne a nép,
pusztulna Róma,
a korrupt hivatal,
a perverz udvar,
s vele a pénzvilág?

Ugye könnyű követni
ezt a number one királyt?

És ugye milyen nehéz
hinni azt a szegény Jézust,
aki azt kéri tőlünk,
hogy egy órácskát virrasszunk Vele,
mikor a Kereszt vérverejtékes
árnya rávetül?

El is érkeztünk a ma estéhez, a vérrel verejtékezés éjszakájához. Mi hol lettünk volna akkor ebben a történetben? És most hol vagyunk? Egy trendi Megváltó bizonyára nekünk is szimpatikusabb lenne, de most a szenvedés ideje van, az éber, együtt érző virrasztásé. A szenvedést látva, akár másét, akár a magunkét, mi is értetlenül állunk, sem megérteni, sem elfogadni nem akarjuk. Imádkozzunk:

Uram, Jézus Krisztus! Kereszted jele olykor árnyékként, máskor fényként vetül életemre. Néha értetlenül szemlélem szenvedésed, máskor kezdem megérteni, hogy megváltásomért haltál meg. Néha oly megerősítő felvenni keresztem, indulni keresztutamon, máskor lelkesen követlek Téged. Segíts megértenem kereszthalálad és feltámadásod titkát! Taníts meg engem arra, hogy ne fordítsam el tekintetemet Rólad akkor sem, amikor szenvedéstől gyötört arcodat mutatod nekem. Add, hogy meglás-sam dicsőségtől ragyogó arcodat! Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet! Ámen.

Idézzük fel most a pár órával ezelőtti utolsó vacsorát, kétféle megfogalmazásban is. Jézus tudja mi vár rá, Mária csak sejti. Az a hét tőr valósággá kezd válni.

Juhász Gyula: Az utolsó vacsora

János a Mester nagy szívéen pihen,
E tiszta szíven, e csöndes szíven
pihen, de lelke a holnapra gondol,
S fiatal arca felhős lesz a gondtól.

Mély hallgatás virraszt az asztalon.
Az olajfák felől a fuvalom
Hüsen, szomorún a szobába téved,
Be fáj ma a szél, az éj és az élet!

Tamás révedve néz a mécsvilágra,
Péter zokog, és árvább, mint az árva,
Júdás se szól, csak apró szeme villan,
Remegve érzi: az ő órája itt van!

Csak egy nyugodt. Nagy, sötétkék szemében
Mély tengerek derűs békéje él benn.
Az ajka asztali áldást rebeg,
S megszegi az utolsó kenyeret!

Dsida Jenő: Utolsó vacsora

Kezében megtörik az ostya.
Arca ólomszürke már.
(Szétzilált ágyán Mária töpreng:
Merre jár, jaj merre jár?)

Júdás éjsötét szemébe
kapzsi vágyak karvalya ül ki.
(Mária sóhajt csöndesen;
Fájdalmas áldás Jézust szülni.)

- Bizony mondom, az Atyához megyek,
mielőtt a Vigasztalót hoznám –
(Mária susogva fohászkodik:
Vezérelj haza hozzám!)

Fáklyások lopóznak a hegyre,
az olajfák furcsán összesuhognak...
(Mária egyedül sírdogál:
Mi lesz holnap?)

Hirtelen bűgő szélvihar hördül,
a Cedron morajlón felrián –
(Mária belesikolt az éjbe:
Meghal, meghal a fiam!)

Most már tudjuk, értjük az Ember Jézus halálfélelmét, Mária lelkét átjáró
tőreit. Énekeljünk:

*Hogyha hozzád járulunk, szemünk könnybe lábad,
S úgy csókoljuk, ó Urunk, drága keresztfádat,
Amelyen kegyetlen kínozták szent tested,
Amelyet szent kebled drága vére festett.*

*Krisztusnak szent keresztye győzedelmi zászlónk,
Amellyel megszerezte üdvünket Megváltónk.
Hitünknek, üdvünknek drága szent jelvénye,
Szent kereszt, te jelezd: mily nagy hitünk fénye.*

És akkor most induljunk a Getszemáni kertbe, ahol Mesterünk kéri tanítványait, hogy virrasszanak és imádkozzanak vele. Júdás már közelít, már eladta a lelkét, – meg Jézust.

Dsida Jenő: Nagycsütörtökön

A szél suhogva borzong
az olajfa-lombokon.
A kanyargós úton, által az erdön
tömött sorú fáklyások jönnek.

Testemet ételül adtam,
véretem italul adtam,
könnyel mostam meg lábaitokat;
Mégis egyedül maradtam.

Hajnal-derengés borzong
a sötét lombokon.
Júdás után, által az erdön
sátánarcú fáklyások jönnek.

Testvéreim, tanítványaim!
Égignyúló kemény kereszten
holnap megölnék engem!
És ti alusztok, mélyen alusztok!

Jézusom, segíts, hogy ne aludjunk el a döntő, sorsfordító órán. Ments meg minket az árulás gyalázatától! Segíts tájékozódni szorongatásunk idején!

Tekintsünk újra csak a kerti jelenetre, Jézus vívódására:

Bárdosi Németh János: Olajfák Hegyén

Még a tanítványok hú szemekkel
őrizték fénylő mozdulatodat,
merész homlokod fényét itták bátran.
Körül susogott a csönd,
zizzent fákon a friss levél.
Legenda voltál. Csak sötét szemed
ibolyás rezdülése rebhent,
titkot takart, mit egyedül Neked
mutatott meg a Végzet angyala.
A kereszt jele izzott már vörösen,
alvadt vérrel és komor szegekkel.
Tudtad, hogy az Embernek Fia
így lehet Isten:
szárnyas Gondolat.

S a homlokod, mint megfeszített íj
pattant, feszült,
a vértől gyöngyözött.
Aztán, ahogy a hajnal kilobbant,
láttad az utat,
melyen menni kell majd,
vonszolni tested vad kínok alatt,
akkor a lélek szárnyakat kapott,
oly könnyű lettél, bátor és erős
s magad bízattad Júdást,
aki félt,
hogy testedet a törvény töltse be,
s Te is betöltsd az Atya szavát.

Ismerjük Jézus rövid imáját: *a lélek ugyan kész, de a test gyöngé. Meg azt is: Atyám, ha lehetséges, müljék el tőlem ez a pohár, de ne az én akaratom legyen, hanem a Tiéd!* Imádkozzunk:

Mennyei Atyám!

Az Úr Jézus Krisztus nevében megyek eléd. Elismerem, hogy mindenható, örökkévaló Isten vagy, az egész világmindenségnek a teremtője. Én is a Te teremtményed vagyok. Elismerem, hogy bűnös ember vagyok, és sokat vétkeztem ellened. Köszönöm Jézus Krisztus kereszthalálát, és elismerem, hogy erre az áldozatra nekem is szükségem van. Ezért a szívemet, életemet megnyitom előtted. Kérlek Uram, jöjj a szívembe! Bocsásd meg a bűneimet, szabadíts meg engem a bűntől és annak minden következményétől! Hiszek Benned, Jézus. Hiszem, hogy Te vagy az élő Istennek a Fia, aki meghaltál az én bűneimért, és feltámadtál a halálból, hogy megigazítsál engem. Elfogadlak Uramnak, Megváltómnak, Szabadítómnak, Gyógyítómnak, és átadom az életemet Neked. Szabadíts meg Uram a gonosztól! Jöjj az életembe, átadom az irányítást! Dicsérlek és áldalak. Szeretlek, Uram teljes szívemből, teljes lelkemből és minden erőmből! Köszönöm Istenem, hogy most átmentem a halálból az életbe, és örök életem van. Dicsőség Neked, Uram! Ámen.

Lélekben megérkeztünk a Getszemáni kertbe. Látjuk a történéseket, Jézus töprengését, gyötrődését. És Jézus megértését az emberi gyengeséggel szemben.

Füle Lajos: Éjszaka a Gecsemánében

Éjszaka van... a Gecsemáné
csupa illat csupa madárdal.
Valaki meghajolva áll
a fák alatt a hold sugárban.
Alatta vígan zsong a fű,
ezer tücsök ciripel a réten,
csak az ő lelke keserű,
kétségek dúlnak belsejében.
Le kell-e tenni életét?
Hullatni a váltság hozó vért
ezért a hitvány emberért?
Júdásokért, írástudókért?
Istentelen Izraelért,
ki szüntelen vétkeztél lázad?
Ólalkodik, árulkodik,
és – megöli a prófétákat?

Heródesért, Pilátusért,
kik fölötté fognak komázni,
tanítványokért, akik egy
óráig sem tudnak vigyázni?
Le kell-e tenni?... Messze néz,
s elődereng ködből a távol;
Népek, veszendő századok
jönnek elő az éjszakából.
Úgy szenved ember és barom!
S mind-mind a jobb után
sóvárog...
Hiába! Tenger lesz a könny,
Üvöltő orkán lesz az átok.
Előtte vérpatak folyik,
és szív formája lesz a rögnek,
mögötte harctér lesz a föld,
s a porban milliók hörögnek.

Közéjük roskad... vége már,
eldőlt a harc a szíve készen.
Ott áll a keserű pohár
ég, föld között, Isten kezében.
„Atyám, legyen, ha akarod!
Tied a terv s szívemnek vére.”
– Júdás most indul el talán.
Jézus megy a kereszt elébe.
Elcsöndesül az éjszaka,
lenn bűnben álmodik a város...
alszik Jakab, Péter és János.

Pákolitz István: Getszemáné

Hát jól kiválasztotta őket az biztos
Alig kődobásnyira
javában aludt mind a három
Pedig csak azt kérte
hogy egy órányit virrasztanának vele
Valamicske bort is ittak
attól nehezedett volna el szemük?
Az a kődobásnyi távolság mérhetetlen
Mérhetetlen
mert nem az Isten Fia - az Ember volt
végtelenül elhagyatva
Az Ember
aki vérrel verejtékezett
az előre megélt szenvedésben
S mégis maradt annyi ereje
hogy mentegesse az álomszuszékok gyarlóságát
„A lélek ugyan kész, de a test erőtlen”
A lélek is csak arra volt kész
hogy futni segítsen
az erőtlen lábaknak

Albert Zsuzsa: Feltámadás előtt

Emlékeztek majd erre a kertre
és erre az éjre, mikor
a holdat felhő takarta
s ő elment hogy eláruljon engem.
Majd engem láttok mindig az utcán,
énrám ismertek minden idegenben,
olyan nehéz lesz elviselni,
hogyan nélkülem éltek.

De most
arcomról szakad a verejték
alattam sötét a város
házak és tetők
fekete s még feketébb.
A kerten túl lopakodnak erre
takarja őket fa, bokor, kerítés
sötét a sötétet, pissz se
hallik, csak áruló surranás
a levegő zaja.
S ti alusztok.

Emlékezzünk valóban mindig erre az éjszakára, látszódjon is ez meg életünkön! Imádkozzunk:

Úr Jézus!

Hiszem, hogy Te vagy az Isten fia. Köszönöm, hogy meghaltál értem a kereszten és véredet ontottad azért, hogy nekem ne kelljen meghalnom.

Tudom, hogy bűnös ember vagyok és szükségem van a bűnbocsánatra.

Most megnyitom a szívemet, kérlek, jöjj be, mentsd meg az én lelkem, bocsáss meg nekem!

Hiszem, hogy Te vagy az egyetlen út Istenhez, és nem akarok többé engedetlenségben élni. Szükségem van rád. Neked adom az életem.

Elfogadlak Téged megváltómnak, szabadítómnak, és Istenemnek.

Mostantól Hozzád tartozom és Téged követlek. Ámen.

Ezen imánk gondolatát folytatja Túrmezei Erzsébet:

Túrmezei Erzsébet: A néma vád

Holdfényes éjjel. Halvány Krisztus-arc.
Rajt szívet-tépő, szelíd fájdalom.
A várost nézi... és Őt nézem én
hónapok óta... hűvös hajnalon,
ha ébredek és hideg éjszakán,
a nap zajának hogyha vége lett.
Mert itt sugárzik sápadt-csendesen
szobám falán... s az életem felett.
Sokszor szíven talált a néma vád,
s hitetlenül harcoltam ellene.
»Tudom, hogy miattam vagy szomorú.
Tudom, Uram, hogy másképp kellene.
Valahol mélyen elszakadt a húr.
Nem zengi tisztán a Te éneked.
De a szakadt húr felujjong-e még,
ha fájó könnyed reápergeted?
Könnyed nyomán megzendül-e megint
a magasságokat merő zene?«
Sokszor szíven talált a néma vád.
»Tudom, Uram, hogy másképp kellene.«

Holdfényes éjjel. Halvány Krisztus-arc,
Te, aki láttad minden harcomat,
nézd, ezen a nagyheti éjszakán
feléd fordítom könnyes arcomat:
ma én is sírtam a város felett.
Ma megéreztem, most is érzem,
mi fáj, amikor durván ellökik
a segíteni kinyújtott kezem.
Micsoda sajduló seb a szíven
a visszautasított szeretet!
És most leroskaszt az a néma vád.
Én, én szereztem ilyen sebeket!
Hisz a Te kezed győzelmet kínált,
új, zengőbb húr a régi, nyűtt helyett.

Nem vettem észre. Meg se láttalak,
és újra reggel, újra este lett
és újra este... holdas... hangtalan...
Szemed virraszt és a városra néz.
A visszautasított szeretet
nagyon, kimondhatatlanul nehéz!

Ó, az a város! És ó, az a szív!
Néz, néz szomorú váddal a szemed.
És lábaidhoz összetörve hull
Te megsiratott Jeruzsálemed.

Igen, a visszautasított szeretet nagyon tud fájni, emberi viszonyainkban is. Ne utasítsuk vissza Jézus megelőlegezett, határtalan szeretetét! Imádkozzunk:

Uram Jézus, aki emberi és isteni szíved megszentelt érzelmeivel itt jelen vagy, és így magunk előtt láthatjuk a Getszemáni kert haláltusájában megnyilvánuló engedelmességedet és szeretetedet, kérünk Téged, töltsd be szívünket bűneink felett érzett őszinte bánattal, s add, hogy úgy hordozzuk keresztünket, amint Te hordoztad, az engesztelés és a bűnbánat szellemében. Engedd, hogy viszonzásul azért a szeretetért, amellyel a Getszemáni kertben értünk bűnösökért vállaltad a szenvedéseket, mi is hálás szívvel szeressük Téged. Ámen. /Barsi Balázs/

Jézus megmutatta a mennybe vezető utat, aminek egy állomása volt nagycsütörtök éjszakája. Ez az éjszaka a mi életünkben is megjelenik – előbb-utóbb. Általában nem értjük, lázadunk is ellene. Tekintsünk ilyenkor Mesterünkre!

Győri József: Az olajfák hegyén

Ne menj el, Mesterünk!
Urunk, maradj velünk!
Árván hagynád kis sereged?
Nem folytatnád nagy művedet?
A keresztfán kiszenvedtél.
A halálból vissza jöttél.
Ugyan mi lehet még hátra,

Hogy Izráel királysága
Dicsőségben helyreálljon,
S tudják, lássák a világon:
A megcsúfolt Jézus az Úr,
Minden ellenség porba hull.
Ne menj el, Mesterünk!
Urunk, maradj velünk!

Nyugtalan vándorok!
Nem a ti dolgotok
Készíteni a terveket,
Kitűzni a mérföldeket,
Időket és alkalmakat;
Atyám rendez azokat.
Legyen türelmes hitetek,
Ne képzelődjék szívetek,
Mintha az Ő menetrendje
A ti kezetekbe lenne.
Nyugtalan vándorok,
Nem a ti dolgotok.

Mennyei vándorok,
Ez a ti dolgotok:
Gyermekszívvvel esdekeln.
Lelket, tüzet kérni, nyerni,
Elindulni szenvedéllyel;
Szóval, tettel, könnyel, vérrel
Tanúskodni a nagy perben.
Ébreszteni az emberben,
A fehérben, feketében,
S sárgában, mindegyikben
A bizalmat Jézus felé,
A honvágyat a menny felé.
Könnyes vetés a részetek,
Aratni újra itt leszek,
S vélem az angyalok. -
Ez a ti dolgotok.

Isten országának építésében, az Ő szőlőjében mindannyiunknak van helye és feladata. Keressük meg és tegyük a dolgunkat. Ehhez az erőt tudjuk, hol kell keresnünk. Énekeljünk:

*A keresztfához megyek, mert máshol nem lelhetek nyugodalmat lelkemnek.
S ott talállak, ó szűz Anya, fájdalom közt bágyadozva, tőr veré át lelkedet.
Mely gyötrelem volt neked isteni szülöttedet látni szegény jászolban.
S midőn annyi ellenségek romlására esküvének: tőr veré át lelkedet.*

Imádkozzunk egy tized rózsafüzért a mai estére illő titokkal:
„aki érettünk vérrel verejtékezett”

Befejezésül énekeljünk:

*Jézus, világ Megváltója, üdvözlégy élet adója,
Megfeszített Istenfia, szent kereszted szívem hívja.*

Jézus, add, hogy Hozzád térjek, Veled haljak, Veled éljek.

Által szegve kezed, lábad, átvert tested roskad, bágyad.

Mezítelen tépett melled! Ó siratlak, ó öllelek!

Jézus, add, hogy Hozzád térjek, Veled haljak, Veled éljek.

Jézusom, ha jön a végnap, ismerj engem magadénak,

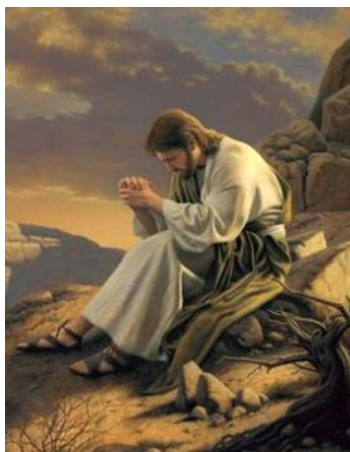
Homlokomon piros véred: Tiéd vagyok, úgy ítélj meg!

Jézus, add, hogy Hozzád térjek, Veled haljak, Veled éljek.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

*„Atyám, ha akarsz, kerüld el ez a kehely! De ne az én akaratom
teljesüljön, hanem a Tied!”*

Lk 22,42

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda